

Svajonų
ROMANAI

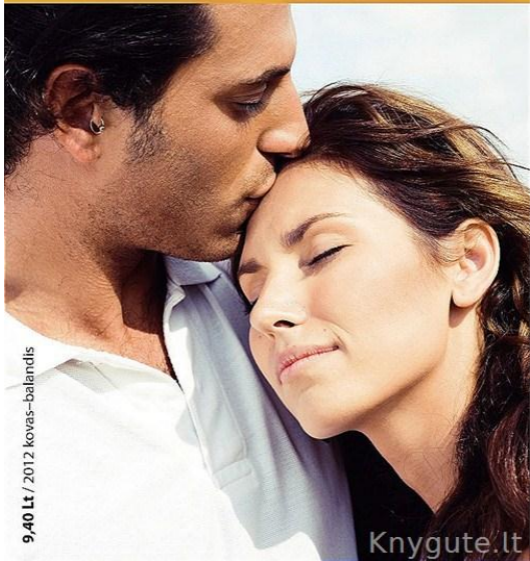
Jausmų egzotika

NATALIE ANDERSON

To nesuvaidinsi

9,40 Lt / 2012 kovas–balandis

Knygute.lt

Natalie Anderson
TO NESUVAIDINSI

Romanas

Versta iš Natalie Anderson,
The End of Faking It, 2011
© Natalie Anderson, 2011

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.
Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar
mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Lina Kulikauskienė,
vertimas iš anglų kalbos, 2011
© Rima Milaševičienė, dizainas, 2010
© Dreamstime.com, viršelio nuotrauka
© „Svajonių knygos“, 2012
ISBN 978-609-406-529-3

Elektroninę knygą paruošė Knygute.lt, 2013

Pirmas skyrius

Dar dvi minutės tikriausiai nieko nelems – šiaip ar taip, jau vėlu, o tai pernelyg svarbu, kad išeitum.

– Nagi, Odre, – švelniai sukuždėjo Penė. – Būkime sveikos, gerai? – Ji pabarstė trąšų ir padėjo maišelį atgal į stalčių. Tada pakėlė ąsotį vandens.

– Ką čia darai?

Moters pirštai suvirpėjo, ir ji pasisuko to piktą, kaltinančio balso pusėn. Išvydo juodus drabužius, rūsčią figūrą, dar rūstesnes raukšles veide. Link jos žirgliojo nepažįstamas žmogus. Aukštas, tamsiaplaukis, tikras vyriškumo įsikūnijimas – jos biure, vėlų vakarą. Ne apsaugos darbuotojas Džedas, o niūrus plėšrūnas, ir jis sparčiaiėjo tiesiai link Penės.

Ji instinktyviai šliūkštelėjo vandens.

Pataikė vyrui tiesiai į akis, šis nusikeikė. Penė vėl palinko į priekį tikėdamasi, kad nuo smūgio ąsočiu į smilkinį jis praras sąmonę. Bet jau pusiaukelėje jos ranka atsitrenkė į kažką kieta, nuo smūgio suvirpėjo pečiai. Stiprūs pirštai tvirtai ir skaudžiai sugniaužė moters riešą. Ji pabandė išsivaduoti, sukiojo ranką.

Vyriškis smarkiai trūktelėjo jos riešą. Penė aiktelėjo. Atgniaužė pirštus, ąsotis išslydo, vanduo išsiliejo.

Šokas, ant krūtinės išsipylus šaltam vandeniui, užgniaužė Penės riksmą. Ji atsitraukė, bet vyriškis žengė pirmyn, tebegniauždamas jos riešą. Penė atsirėmė į stalčių, ir šis užsitrenkė.

- Kas tu, po galais, tokia ir ką čia veiki? - įsakmiai paklausė vyras, dar labiau palinkęs prie jos.

Ją ištiko šokas, užplūdo skausmas ir baimė. Penė negalėjo pajudėti, tik sumirksėjo, kad aiškiau matytų ir galėtų įžvelgti kelią pabėgti.

Bet jis prisispaudė dar stipriau.

- Ką darai su dokumentais?

Tikra kankynė.

Penei į nugarą įsirėžė šalta metalinė spintelė. O štai nuo to vyro toli gražu nesklido šaltis. Ji jautė, kaip jis alsuoja karščiu net ir per tą nedidelį juodu skiriantį atstumą. Jo ranka degino. Ji nepajėgė šaukti - gerklę tarytum kas suspaudė, o širdis, regis, visai sustojo.

Laisvąją ranką vyriškis nusibraukė nuo kaktos plaukus, irgi sumirksėjo, tik jo akys buvo drėgnos nuo vandens iš ąsočio, o ne dėl ašarų. Nemaloniai nusijuokė ir dar tvirčiau suspaudė

gniaužtus.

- Nemaniau, kad bus taip lengva. - Jis nužvelgė Penę ir paniekinamai burbtelėjo: - Iš šios įmonės nebeišspausi nė cento.

Moteris žvelgė nustebusi. Jis nesveikas. Visiškas ligonis.

- Čia bet kurią minutę pasirodys apsaugininkas, - sušvokštė Penė. - Jis ginkluotas.

- Kuo - kramtomąja guma? Vienintelis asmuo, šįvakar keliausiantis į nuovadą, esi tu, brangioji.

Aha, tikrai ligonis. Deja, jis teisus - Džedas nepertekęs ginklais, ji galėtų tikėtis nebent sunkesnio prožektoriaus. Ir tai beviltiška, nes Penė melavo - Džedas po teritoriją nevaikšto. Jis sėdi prie savo stalo. O ji yra dešimčia aukštų aukščiau, viena su bepročiu, kuris ketina... ketina...

Ji išgirdo trūkšmingą alsavimą - tarsi kažkam būtų užėjęs astmos priepuolis. Tik po kurio laiko suprato, kad tai ji taip alsuoja. Prispaudė laisvąją ranką prie pilvo, bet nesiliovė drebjusi. Akys dar labiau paplūdo ašaromis, rau-menys suvirpėjo. Lyg pro miglą išgirdo, kad vyriškis nusikeikia.

- Nesiruošiu tavęs skaudinti, - garsiai pasakė

Jis tiesiai jai į veidą.

- Jau skaudini, - cyptelėjo Penė.

Jis paleido jos riešą, bet nepasitraukė. Palinko dar arčiau, tebeužstodamas jai išėjimą. Bet Penė jau galėjo atsikvėpti, ir galva prašviesėjo. Paskui pradėjo plakti širdis, ir mintyse užgimė planas. Tereikia kažkaip nuo jo pasprukti ir nubėgti iki Džedo priimamajame. Juk ji gali tai padaryti? Dar kelis kartus giliai įkvėpė, o kūnas ir smegenys tuo metu ruošėsi gintis, kovoti ir sprukti.

- Kas tu tokia ir ką čia darai? - paklausė vyras, dabar jau kiek tyliau, bet tuo pačiu įsakmiu tonu, tarsi čia vadovautų.

Bet taip nebuvo.

- Pats atsakyk į savo klausimą, - atkirto Penė.

Jis pažvelgė į ant grindų gulintį ąsotį ir į gėlių vazoną už Penės.

- Tu - valytoja? - Lėtai nužvelgė ją nuo pat kojų pirštų galiukų. - Nepanašu.

- O kas gi *tu* toks ir ką *tu* čia darai? - Dabar, kai jau galėjo matyti ir beveik pajėgė mąstyti, ji kritiškai jį nužiūrėjo.

Taip, aukštas, tamsiaplaukis, juodais džinsais ir marškinėliais, kurie jam puikiai tiko, lyg siūti

garsaus dizainerio. Jis nemūvējo megztos kepuraitės. Neatrodė panašus į banditą. Nebežiūrėjo taip piktai, ir dabar jo veidas atrodė atviras, įdegęs, kaip žmogaus, kuris daug slidinėja ar buriuoja. Griežtos figūros linijos, jėga, kurią jai teko prieš tai pajusti, rodė, kad jis rūpinasi savo kūnu. Jo riešą puošė įspūdingas laikrodis – vyriškas, metalinis, su gausybe mažyčių ciferblatukų ir funkcijų, apie kurias dauguma nė nenutuokia. O jo akys, kai nusišluostė vandenį, pasirodė esančios nuostabiai mėlynai žalsvos. Aiškios, spindinčios, gyvos ir... Ar jos ją nužiūrinėja?

– Aš paklausiau pirmas, – ramiai tarė vyras ir uždėjo rankas ant spintelės taip, kad Penė atsidurtų tarp jų. Jo rankos virto ilgais, tvirtais, įdegsiais kalėjimo grotų strypais.

– Aš – sekretorė, – išbėrė ji, nes visą dėmesį buvo užvaldęs jo artumas. – Čia – mano darbo stalas.

– Tu – Penė? – Jis kilstelėjo antakius ir vėl nužvelgė jos apdarą. – Tikrai neatrodai panaši į Meisono sekretorę.

Iš kur jis žino jos vardą? Ir Meisono? Vyro akys žybtelėjo, o ji prisimerkė. Nuo jo sklindantis karštis kaitino, šurpuliukais dilgčiojo odą. Ne, ne. Ji neleis jam *šitaip* žiūrėti. Tad

ironiškai mestelėjo:

- Esu tikra, kad Meisonui mano sijonas patinka.

Vyras palenkė galvą ir vėl nužvelgė jos drabužį.

- Čia sijonas? Maniau, diržas. - Jis šyptelėjo. Ne šiurpia žudiko psichopato šypsena, o tokia, nuo kurios milijonai širdžių suvirpėtų, o du milijonai kelių sulinktų - kaip kad dabar nutiko Penei.

Jausmas buvo toks galingas, kad jai teko įsakyti sau nenusišypsoti, kaip kokiai apkvaitusiai mergelei.

- Tai vintažinis *Levi's* sijonas.

- Ak, tai viską paaiškina. Nepastebėjai, kad jo palanką apgraužė kandys? - Vyro veidas dar labiau pašviesėjo. - Ne, aš nesiskundžiu.

Gerai jau, tas džinsinis sijonėlis tikrai trumpis, batelių kulniukai labai aukšti, o šampano spalvos palaidinukė pabrėžia figūrą. Žinoma, į darbą Penė taip apsirengusi nevaikšto. Dabar ji pasipuošusi šokiams. Taip, ji apsirengė ir tikėdamasi ko kito - juk jeigu kurį laiką neturi vaikino, tai nereiškia, kad esi beviltiška. Bet dabar tas plonytis šilkas buvo permirkęs ir persišvietė kur kas labiau, nei norėjosi. Ir ji

nejaučia, tikrai *nejaučia* jokio laukinio potraukio šiam nepažįstamajam, kuris ją tiesiog įžeidinėja.

- Kol dar nepradėjau šaukti, atsakyk, kas tu toks? - Bet Penė suprato, kad šaukti nebereikia.

- Aš čia dirbu, - ramiai atsakė jis.

- Pažįstu visus, dirbančius šiame pastate, bet tu nesi vienas iš jų.

Vyras išsitraukė iš kišenės ir pakišo jai po nosimi asmens tapatybės kortelę. Penė greitai perskaitė vardą - Karteris Dodsas. Jai tai nieko nesakė, niekada nebuvo apie tokį girdėjusi. Tada pažvelgė į nuotrauką. Joje jis vilkėjo tuos pačius juodus marškinėlius.

Staiga ji suprato.

- Pradedi dirbti šiandien.

- Oficialiai - rytoj. - Jis linktelėjo.

- Tai kodėl dabar esi čia? - Ir kaip jis čia atsidūrė? Gal Džedas ir ne visada apeina pastatą, bet visuomet kruopščiai patikrina, kas pasilieka po darbo. O Meisonas juk nepaliktų naujo darbuotojo vieno, be priežiūros?

- Norėjau pamatyti, kaip čia viskas atrodo, kai ramu.

- Kodėl? - Penės įtarimai stiprėjo. Ką jis no-

rėjo pamatyti? Čia niekas nelaikė pinigų, bet buvo dokumentų, kvitų, sąskaitų numerių – daugybė informacijos, vertos ne vieno milijono. Ji dirstelėjo į atviras Meisono kabineto duris, bet neišgirdo tylaus kompiuterio dūzgimo.

– Kodėl tu laistai gėles pusę dešimtos vakaro? – klausimu atkirto jis.

– Pamiršau tai padaryti anksčiau.

– Tai tyčia grįžai? – nepatikliai paklausė Karteris.

Iš tiesų Penė buvo apačioje, plaukiojo baseine ir taip sulaužė taisykles, nes sporto salė jau buvo uždaryta. Bet ji nenorėjo išduoti Džedo.

– Naujiems darbuotojams nedera manęs klausinėti.

– Ne?

Jis dar plačiau nusišypsojo, bet, jam dar nepėjus užduoti kito klausimo, ji aplenkė jį.

– Kaip čia atsidūrei vienas?

– Meisonas norėjo šįvakar anksčiau išeiti prieš rytojaus darbus.

– Jis man nesakė, kad tu pradedi dirbti.

– Ar jis viską tau sako?

– Paprastai taip. – Penė kilstelėjo smakrą, lyg mesdama jam iššūkį žvilgsniu, bet jis jau vėl

nužiūrinėjo jos figūrą.

- Palaidojęs žmoną, Meisonas palaidojo ir savo širdį, - pasakė jis. - Neišpeši iš jo jokių turtų, kad ir kokį trumpą sijoną vilkėtum.

Penė išsižiojo.

- Ką?

- Nebūtum pirmoji daili mergelė, vartanti akutes prieš turtingą senį.

Ką jis kalba?

- Meisonui *aštuoniasdešimt*.

Karteris gūžtelėjo pečiais, neslėpdamas pykčio.

- Kai kurioms moterims jis dėl to tik dar patrauklesnis.

- Na, ne man. Jis mano senelio amžiaus. - Penė nusigrėžė.

- Pati sakei, kad jam patinka tavo sijonas.

- Tik tam, kad liautumeisi į jį spoksojęs.

- Bet argi ne todėl jį vilki?

Penė nutilo. Labai įžūlus tipas. Na, nepėsčia ir ji, kai pajėgia mąstyti. Tačiau dabar labai sunku tai daryti.

- Netikiu, kad dabar turėtum čia būti.

- Tikrai? Nagi, paklausk šefo. Duosiu telefoną. - Jis išsitraukė iš kišenės mobilųjį, suspau-

dė mygtukas ir padavė jai.

Pyptelėjo tik porą kartų.

- Karteri, jau kažką sužinojai?

Penė tvirčiau suspaudė telefoną, nes Meisono balse pajuto nerimą.

- Ne, atleiskite, Meisonai, čia Penė. Ne Karteris. - Ji staiga nutilo, nes Karteris išsišiepė - nuginkluojamai, velniškai. - Klausykit, biure ką tik susidūriau su vienu žmogum.

- Karteriu, - tarė Meisonas.

- Taip. - Penė susiraukė. Jautė, kad tai dar ne viskas. - Jis davė savo telefoną, kad jums paskambinčiau.

- Atleisk, Pene, turėjau tau pasakyti, bet Karteriui atrodė, kad reikia palaukti, iki kol jis pradės dirbti.

Ko palaukti? Kodėl Karteris vadovauja? Kas čia vyksta?

- Karteris vadovauja *Dodsy* firmai Melburne. Paprašiau, kad jis porai savaičių atvyktų į Sidnėjų. Man reikia jo pagalbos.

- Kam?

Karteris žinojo, kad tebestovi per arti. Jis padėjo rankas Penei iš šonų. Šitaip ji nepabėgs. Jis žinojo, kad ji norėtų sprukti, todėl pasisten-

gė, kad taip nenutiktų, nors tokia poza buvo beveik intymi.

Turėjo šiek tiek laiko atsispirti pagundai priartėti dar labiau. Tvirtai įsirėmė į šaltą metalą ir stebėjo, kaip Penė priglaudžia telefoną prie ausies ir nosisuka nuo jo.

Ją išpylė raudonis, ir Karteriui nepavyko nusiūpti pasitenkinimo. Meisonas buvo geriausias jo senelio draugas. Jie matydavosi kas kelis mėnesius, o paskambinti Meisonui jis galėjo trumpuoju numeriu. Meisonas pirmą sykį paprašė Karterio pagalbos, ir jis padės. Bet šią akimirką?..

Karteris susijaudino.

- Žinoma. - Penė dar labiau nosisuko - aiškiai tikėjosi, kad Karteris negirdės, ką jai sako Meisonas.

Karteriui nė kiek nerūpėjo, ką dabar kalba senukas. Jis žiūrėjo į Penę. Jos akys didžiausios ir tamsiausios pasaulyje. Tos akys traukė jį gilyn - kaip spindintys, pavojingai gilūs ežerai, į tokias akis gali žiūrėti ir žiūrėti - ir jis žiūrėjo. Visu kūnu tarsi gėrė jos vaizdą, o galva dirbo it pašėlusį.

Toks trumpas, gundantis sijonukas, toks išpuoselėtas kūnas, tokios puikios lūpos.....